

Yaşlılık Hâl Durumu Yaşlı Olmanın Ne Olduğu ya da Ne Anlama Geldiği ya da Ne Yapılabileceği Üzerine

Prof. Dr.-Ing. Şenel ERGİN

Bu öyle kolay anlaşılır - anlatılabilir bir hâl durumu değildir; zaten yaşı ömrün 4. çeyreğine ulaşmak üzere olan biri iseniz biliyor - yaşıyor da olmalısınız. 50. Yılın sonrasını yaşayan her birimizin buna dair epey deneyimi olmuştur. Bu durum güncel toplumsal yapının, doğrusal zamanı içinde seyreden niteliğiyle yakından ilintilidir. Örneğin en az yüzyıl öncesi ile bugün karşılaştırıldığında, konuyu örneklerle destekleyerek uzun uzun anlatmaya da gerek kalmaz. Yine de biz yaşlılar, içgüdüsel olarak bunu zamana bağlayıp teselli bulmaz ve olan bitene tümünden onay vermeyiz. Nihayetinde dil bilincimizde VEFA diye bir sözcük olduğunu iyi biliriz. Yine iyi biliriz ki, Kur'an'ın zamanı¹ ya da Kur'an'da zamanın niteliği hiç değişmez; zamanı değiştiren akıl dünyevîdir, yani kurgusaldır ve bu akıl yakın geçmişten günümüze ağırlıklı olarak ABD pasaportlu Evrensel (varsayımlı) Siyonist Akıl'dır. Bana gelince, geçmişten geleceğe, bu "aklı ve doğrularını" ne kabul eder izlerim ne de izleyenleri makbul sayarım.

Peki.. bu "Siyonist akıl" ne yapar..

Et-Tîn Sûresi'nin 4. Âyeti'nde söylendiği üzere² ".. biz insanı en güzel biçimde yarattık"– "Lekad halaknâ-l-insâne fî ahseni takvîm(in)" üzere yaratılmış ve kendi dilimizle "Eşref-î Mahlûkat" olarak tanımladığımız insanı yarış atına çevirir; bunlar da kendi aralarında birbirlerini it gibi izlerler. Amaçladığı dünya egemenliği için kurguladığı sisteme gerekli olan insan tipi budur ve bu işlerlik öyle hızlı seyreder ki, kişinin durup düşünmeye zamanı kalmaz; çünkü sistem içinde "durmanın gerilemek olduğuna iman edilmiştir". "İleri, durup ne olduğuna bakmaksızın – bir an durup düşünmeksizin daima ileri" duruşu, kendilerine gıda niyetine yedirilen murdar muzûratın ilk yemidir.

Ve bu insanlar, bizlerin çocukları.. öğrencileri.. yanımızda yetiştirip hayata karşı dik omurgalı durabilmeleri için eğittiğimiz çıraklarımız olabilir. Yetiştikleri ortama, adam olmadan da, usta olmadan da kendi sözde yararlarına kurguladıkları ya da "önemli" gördükleri bahanelerle sırt çevirebilirler. Çünkü "iman ettikleri yarış" kendilerini beklemektedir. Değere ulaşmadan, kısa yoldan ve çabuk önemli kişi olacaklardır.. Varlıklarını borçlu olduklarının onayına gereksinimleri yoktur; toplumsal – inançsal (yani coğrafyaya özgü kültürel) bağı çürütürük insanları kendi çıkarlarına kul eden Siyonist Akılın onayı yeterlidir.

Bunlara yazıklanır.. ama üzülmezsiniz. Yani üzülmemelisiniz.

¹ Kur'an'ın zamanı ya da Kainat (evren) Kur'an'ında zaman, kurgusal aklın dünyada geçerli kıldığı gibi doğrusal ilerleyen bir keyfiyet değildir ve gelişmiş önbeyniyle (beynin korteks bölgesi) bile insan bunu hissedemez, bilemez.

² Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meâli, Haz. Prof. Dr. Hayrettin Karaman ve diğerleri, Türkiye Diyanet Vakfı yayınları/ 86-E, ISBN: 978 – 975 – 389 – 352 – 7, 7. Baskı, Diyanet İşleri Başkanlığı, Ankara, 2013, s.596.

Ama.. üzüyoruz..

Belki de yaşlılık denen hâl durumunu pek bilememekten, kendimizin değerini bilememekten, yaşlılıktan korkmaktan, ya da geleceğe güvenememekten neşet eden bir kaygıdan ötürü..

Ömrümün ilk çeyreğini yaşamakta olduğum yıllar.. 1970’li yılların ilk yarısı, Berlin’deyim. Kreuzberg Semti’ndeki ilkokullardan (Grundschule) birinde, Berlin Teknik Üniversitesi’nin yabancı öğrenciler şubesinin yönlendirmesiyle haftada iki gün öğleden sonra ikişer saat, Türk öğrencilere Almanca öğretmenliği yapmaya başladım. Zaman ömrümün dur durak bilmeksizin sürekli öğrenerek yaşadığım ilk çeyreğiydi.. İlk kez işçi kesimi diye nitelenen sosyal sınıfla birlikteydim. Zaman zaman davet aldığımızda, onların sofralarına oturuyor, saatlerce benim için çok öğretici olan sohbetler ediyorduk.

İşte bu sohbetlerden birinde, evin öğrencilerim olan çocuklarının sofrada bizi yalnız bıraktığı bir gün, evin annesi çocuklarının kendi aralarında geçen ve tesadüfen şahit olduğu bir konuşmayı nemli gözlerle aktardı. Sohbet birden bire ciddileşmişti. Evin babası “takma bunları” edasıyla başını sallaya sallaya sofradan kalktı. Ben dikkatle her ikisini de izlemekteyim. Annenin düşüncesine göre baba da üzülmüştü ve her ikisi de ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Çocuklar birbiri arkasına doğan ve 12 yaşın altında olan bir oğlan ve bir kızdı. Berlin’de büyüyorlardı ve çocukken hepimizin duyumsadığı şeyleri duyumsuyor ve anababanın nerede çalışıyor ve ne kadar para kazanıyor oluşuyla övünüyorlardı.. ama bir fazlası da vardı.. kazanılan ve Türkiye’de yatırım niyetine alınan gayri menkul onların.. servet onlara yeterdi.. çünkü bu onların hakkıydı.. bu miras kalacaktı..

Çevremdeki hava benim için de soğumuştü.. bu yaşta bunları düşünebilmek küçümsenebilecek bir şey değil. Anababa çocukların okula değer vermediğini, okuyup kendi geleceklerini kazanmaya meyilli olmadıklarını düşünüyordu. Üzüldükleri ana konu bu idi ama.. kendi konularına ve değerlerine yönelen bakışa da içerlemişlerdi. Bugün onlara teselli için ne söylemiş olabileceğimi düşünüyorum ama hatırlayamıyorum.

Kazandıkları parayı çok zor koşullarda kazanıyorlardı. Yüzlerine bakınca solgun tenli, renksiz oldukları görülüyordu. Sağlıksızdılar.. Her sabah saat beşte yataktan kalkıyor, biri mutfağa yönelerek yanlarına alacakları kahvaltı ekmeklerini hazırlıyor, diğeri henüz uyumakta olan çocukların sabah trafiğini düzenliyordu; kahvaltıyı, okula giderken giyeceklerini, okul çantalarını ve zaman kalırsa yatak odalarını ya da yataklarını. Banyosuz evlerde, iki aileye bir tuvaletin düştüğü ve onun da evin dışında merdivenin kat düzlüğünde bulunduğu evlerde yaşamaktaydılar. Tek lokma yemeden metro ile yapılan yolculuktan sonra iş başı düdüğü saat sabahın yedisinde çalışıyordu. Bu koşullarda kazanılan paradan kenara konanlar da çocuklar tarafından, öncelikle kendilerine düşecek olan ve hak edilen miras payı gibi görünüyordu. Ne söylenebilir ki.. İnsanın taşıyıp dünyaya getirdiği, besleyip büyüttüğü ve henüz hâlâ besleyip büyütme devam ettiği çocukları karşısında başını bir yere çarpmış gibi sersemleyip hüzünlenmesi.. hoş bir deneyim değil.

Sonraları ömrümün 2. ve 3. çeyreğinde Türkiye’de bu “miras” anlayışının daha beterlerini gözlemlemeye başladım.

Çocuklar büyüdükçe güçleniyor ve bencil taleplerine şiddet de eşlik edebiliyor. Kızlar ve oğullar yanlarına gelinler ile damatları da alarak, sözde çaresiz kalmalarla bezenen ikiyüzlülük içinde anababaları daha yaşarken evlerinden çıkarabiliyorlar. Çünkü “o ev” mirastır ve “çocuk hakkı”dır. Önce çocuklarının evinde bir odaya sıkışan büyükler, sonraları nasıl kurtunulacağı düşünülen fuzuli yüklere dönüşüyorlar. Bu sefer de kendilerine “huzurevindeki huzurlu yaşam”dan söz edilmeye başlanıyor. Eğer anababadan biri yaşamda tek kalmışsa bu süreç daha da hızlı işliyor. Bunları elbette sizler de biliyorsunuz; bu uğurda açık ya da örtülü şiddet uygulandığını da..

Peki ne yapılabilir.. İnsan yaşlılık döneminden neden korkmamalıdır.. Kendi geleceği için neden kaygılanmamalıdır.. “Bu dünyada yapayalnız” olduğunu neden hiç düşünmemelidir.. Çünkü bu cümlelerin karşıtları, mutlak ilâhi gerçeklik bağlamında düşünüldüğünde, yanlış kurulmuş cümleler olacaktır.

Sizlere kendi düşüncelerimden başlayarak, bir iki bakış aktarmak istiyorum. Söylenen şeyler “soğuk”, “inanması ya da yapılması zor” ya da “sizin için geçersiz, çünkü pırlanta gibi evlatlara sahipsiniz” gibi gelebilir.

Ayrıca “soğuk” olanlar da benim söylediklerim olacaktır.. “Soğuk” olacaktır, çünkü soğuk bakabiliyorum. “Soğuk bakabiliyorum” çünkü bakarken aklımda, baktığımla kendim arasında bağ kurmuyorum. Kendi beklentilerimle, niyet ettiklerimle, yararına ya da zararına olabilir olacaklarla ilintilendirmiyorum. Bu bir bakış eğitimidir ve tüm hormonal sistemi etkiler, duyu âlemi mayalı hamur gibi kendi kendine kabarmaz; bunu başarabildiğim için de baktığımı görüyorum. İşte bu soğuk bakıştır; çünkü nemli değil, ılık değil, sıcak değil.. buz gibi bir bakış.. derinlemesine, zamana yayarak, konuşanın sesini, yüz mimiklerini ve de niyetini gören bir bakış. “Pırlanta gibi evladınıza” böyle bakabiliyor musunuz..

Çocuk bize önce Allah’ın sonra da toplumun/Devletin bir emanetidir. Çocuk budur.. başka bir şey değil. Sizin geleceğinizin garantisi, bireysel emekli fonunuz olamaz. Özel yaşlı bakıcınız da olamaz. Bunlar size hizmet yöneltten başka kurumlardır. Çocuğun karşısında öncelikle, “emanete hıyanet edilmez” ahlâkından doğan bir sorumlulukla durmalıyız. Bunu yumuşak söylüyorum ama.. aslına bakarsanız bu bir zorunluluktur. “Annelik duygusu”, “anababa sevgisi” gibi olgular abartıldığında, ölçü yitirmeye başlandığında, sorumluluk bilinci de yara almaya başlar. Bundan hem kendimizi hem de çocuğu korumak zorundayız.

Dilin havasını aldınız umarım.. çocuk sizin değil.. Zannınız bu olsa da değil.. Bu dünyada doğrudan kişisel varlığınız üzerinde kayıt var, bedeniniz, aklınız sizin değil.. Sizin iradeniz dışında belirlenen, dünyaya geliş / yaratılış amacı var.. Yaşamın içinde bulunduğunuz sürede de varlık âleminin sürekliliği bağlamında yine iradeniz dışında belirlenen ve kişiye özgü yani size yöneltmiş sorumluluklarınız var, o kadar..

Bunun doğal – anlaşılır sonucu olarak sorumluluğu taşıyabilmesi için insanın kendisini güçlü tutması gerekmektedir. Erişkinliğin başlangıcından Berzah Âlemi'nin girişine kadar.. bu ikincisine kendimiz gidemiyoruz, bizi götürüyorlar.. Ancak çocuklarımızın götürmesi de şart değil.. Allah bu işi yetişkin her erkeğe farz kılmış, onlar bunu Allah için yapıyor. Para almadan yapıyor. Yani düşünmemiz gereken bir şey yok.. Yani işsiz ve beceriksiz oğul iş kurmak için oturmakta olduğunuz tek evin satılması için baskı yapmaya başlarsa, oğlumu kaybedersem ölüm ortada kalacak kaygıları içinde istemeye istemeye evinizi satmak zorunda değilsiniz.. Ayrıca Kur'an okumaya başlarsanız, Allah'ın da bunu söylemekte olduğunu göreceksiniz.

Hem evsiz kalmanız durumunda kira masraflarınızı karşılayacak geliriniz yoksa işsiz ve beceriksiz oğulun yükü artacaktır. Başaramaması durumunda sizi öylece ortada bırakıp gitmesi de mümkündür. Tek güvenceniz olan evinizi, güvence oğul değil, elden çıkarmanız durumunda, oğulun durumunu daha kötüleştirmeniz de mümkündür. Kendinizi koruduğunuzda, oğula yük olmamak anlamında, ona destek vermekte olduğunuzu düşünebilirsiniz. Ev almak üzere biriktirmekte olduğunuz parayı, oğul – kız evlendirirken düğüne harcamak, yetmedi kredi çekmek çoğunlukla zararınıza işler ve sizi zor durumda bırakabilir. Yazdıklarım benim tanık olduğum gerçek öykülerdir.

Sözün özü.. taşıyıp dünyaya getirdiğiniz, besleyip büyüttüğünüz çocuk, kendine özgü yaşamı olacak ayrı bir insandır ve kendi ailesini kurduğunda da sizin öncelik sıranız hayli gerilere düşer. Bunun bilincine varmak ve soğuk gerçeği tanımak kabul etmek zorundayız. Bunun için de çocuğu en geç 25-30 yaş aralığında, duygusal düzlemde yakın bir tanıdık seviyesine indirmek gerekir. Bu yapılabilirse, kişi kendi varlığının ve bu varlığın dünya yaşamındaki sorumluluğunun da bilincine ulaşmış olur.

Bununla şunu demek istiyorum. Her kişi anababa oluşunu abartmadan kendi kişisel sorumluluğunun bilincinde olmalı ve kendi varlığını kimseye yük etmemelidir. Bunun için de yaşlılığı, dönemin içine girdiğimiz zaman değil, gençlik - erişkinlik dönemini yaşarken düşünmeliyiz. Şimdi “imkân vardı da düşünmedik mi” de denebilir.. Hani “Oksford vardı da gitmedik mi..” hesabı³. Soğuk bir bakışla geriye doğru bakıp yaşamı yeniden değerlendirmeye başlarsak, değerli şeylerin farkına varabileceğimizi düşünmekteyim. Hele “önemin” değil de “değerin” peşine takılı düşünürsek, kalan zamanda pek çok şeyin farkına varan bir yaşamımız olacaktır.

Ödünç verilmiş bir yaşama sahibiz. Zamanı geldiğinde bu verilmiş yaşamın geri alınacağı ve sorgulamasının yapılacağı bildiriliyor. O İlâhi Soru'yu: “Sana verdiğim bedeni ve ömrü nasıl değerlendirdin; nasıl tükettin, ne yaptın”.. sorusunu ne kadar önemsiyorsunuz bilemem..

---

³ Kaldı ki, bu sözün sahibinin yaşama karşı duyduğu sorumluluk açısından örnek alınması gereken bir ruhsal güç ve iradeye sahip olduğunu da görebiliriz.

Ayrıca o bölgeye son yıllarda, Allah'a binlerce şükürler olsun, “Oksford”lar yapıldı. Devlet Atatürk'ten sonra çok uzunca bir zaman engelli yaşadı ve nihayet “Devlet” sözcüğünün kavramsal olarak ne anlama geldiğini kavrayabildi ve “benim Devletim” duygusunun gerekli koşullarını var kılmaya başladı.

Benim demem, önemli olan şeyin, böyle bir soruya verilecek yanıtınızın olup olmadığıdır. Yaşlılık korkutuyorsa.. işsiz ve beceriksiz oğul yaşam güvencesine evrilmişse, yanıtın ne olduğu zaten görülüyor..

Zamanında anababa olma rolüne “iman” edilmiş değil miydi..

Yani “iman”ın ne olduğu eylemsel olarak biliniyor..

Ortalık gençliğine, güzelliğine, yığılı servetine, muktedir konumuna “iman etmiş” insanlarla kaynıyor.

Yanlış yöne kaydırılmış yanlış “imanlar”.. Henüz görülme de hüsrana pusuda beklemektedir.

Demem o ki, verilmiş yaşamını çarçur etmeyen kişinin, kendi yaşamının sorumluluğu ile kendine düşen görevlerin sorumluluğunu iyi taşımış – taşıyan kişi için, verilmiş yaşam korunur, o kişi asla “yapayalnız” kalmaz ve gelecek için kaygılanması da gerekmez. Böyle bir kişi yaşlılıktan korkmaz. Böyle bir kişi hangi dönemini nerede yaşıyor olursa olsun, yalnızlık duygusu taşımaz, genelde korkmaz, kaygılanmaz. O gerçek imanlı bir kişidir. Adına ne dersiniz deyin o her kişiyi kapsayan varlık âlemindeki **“Adalet ve Merhamet”** güvenir. Bunu da sadece etrafına bakınarak yapar: kendine bakar, dünyanın dur durak bilmeden çalışan güzel insanlarına bakar, durup dururken kendi rahatını bırakarak başkalarına yardım için koşuşturanlara bakar, bu insanların kalplerindeki adalet ve merhamet duygusunu duyumsayarak bakar.. Tek bir merkezden varlık âlemine yayılan **“Adalet ve Merhamet”** onun da yanındadır.

Ne yapılabileceği üzerine farklı bir örnek olarak, 28.12.2017 günü Dost TV – sa:20.00’de yayınlanan “Hikmet Arayışları” Programı’ndan⁴ söz etmek istiyorum. “Hakiki teselli ve ümit ancak imanla elde edilebilir” konusunu işleyen programın öznesi yaşlı kişilerdir. Programı sunan Demirci: “İhtiyarlık dönemine giren her bir insan hakiki teselliye ve hakiki ümide muhtaçtır ve hakiki teselli ve ümidi ancak iman verebilir” sözleriyle sohbeti açar. Konuyu işleyen Çetinkaya özetle, hakiki lezzetin iman dairesinde olduğunu, Allah’ı tanımanın ve O’na itaat etmenin içinde bulunduğunu söyleyerek konuşmaya başlar. Yaşlı kişiye yaşlılığını türlü güzel sözleri ve yöntemleri kullanarak “unutturmaya” çalışmak, dünyadan zevk almayı gençliğe bağlayarak yaşlının yüzünü dünyaya çevirmeye çalışmak, aldatıcı beyanlara itibar etmek sahte bir tesellidir ve sonuç vermeyecektir. Bu kafayı kuma sokmak ya da sorunu ortadan kaldırmak yerine “ağrı kesici” kullanarak ertelemek, unutturmak anlamına gelecektir. “Kişinin ihtiyarlık dönemi gibi çok olağanüstü döneme girdiği halde, ahiretle ilgili işlerini ona unutturup hâlâ gözünü ve yüzünü dünyaya çevirmek” aldatıcı sahte bir teselli olacaktır. Oysa önemli olan yaşlının “ruhunu güldürmek”tir. Önemli olan “ihtiyar kişiyi zaman zaman nasıl teselli edebiliriz; onun yüzünü daha doğrusu ruhunu nasıl güldürebiliriz” sorusudur. Ruh

⁴ Yayın aşağıda verilen adreste izlenebilir

<http://www.dosttv.com/video/hikmet-arayislari-28122017-hakiki-teselli-ve-umit-ancak-iman-ile-elde-edilebilir/>

gölümserse, o gülümseme yüze yansıyacaktır. Hakikati öğrenmedikçe ve hakikate uygun vaziyet almadıkça da ruh gülmez. Ruh ağlar. Ruh ağlarken yüzü güldürmeye çalışmak, aldatmak olacaktır.

Dipnotta verilen adrese girildiğinde, yaşlılık döneminin insanın tesellisi ve umudu da olabileceğini Ali Çetinkaya'nın sesinden-sözünden dinleyebilirsiniz. Kısa da olsa önünüzde çok daha canlı ve gerçek bir yaşamın durduğunu görebilirsiniz. Daha da önemlisi, bu yaşamda kimse sizi kandırmanın peşinde olmayacak..

Hoca işi şimdi Arapça'ya bağlayacak gibi bir duygu sezinlemeye başladığınız, kendimi savunmam.

Ama şunları da söylememe izin verin. Tatlı pembe dizilerin günlük yaşamımızı, değerlerimizi ve arzularımızı belirlediği ve kuşattığı bu zamanda genç bir kız, beğendiği genç erkekle “bu beni mutlu eder” düşüncesi içinde evlenmek ister. Öncelikli düşünce kendinin mutlu olması/edilmesi düşüncesidir, evleneceği erkeği mutlu etme düşüncesi değil. Genç bir erkekte beliren “ancak bu kızla evlenebilirim” düşüncesi de, “ancak bu kız beni mutlu edebilir” anlamını taşır. Bu kız mutluluğu hak ediyor, onu ancak ben mutlu edebilirim diye düşünmez.. Elbette genelde..

Bu durumda aslında evlenmeden önce karşılıklı oturarak, “evlilikte mutlu olmaktan ne anladıkları ve birbirlerinden karşılıklı olarak ne bekledikleri” konusunda ne düşündüklerini açıklamak ve uzlaşmak bir zorunluluk iken, bunu hiç düşünmezler. Ortak dilleri olmaz, ya da biri kendini diğeri için geri almazsa, kendileri için diledikleri o “mutluluk” gelmez. Sonucu ne olur.. yazmıyorum.

Gayp ve Şehâdet Âlemlerinin Rabbi ile anlaşma temelli böyle bir karşılıklılık ilişkisi kurma durumu dile getirilemeyeceğine göre: görevimiz, “eşyanın tabiatını” kavramaktır, kulları olarak bizlerden istenenin ne olduğunu ve yapılmadığında neler olacağını anlamaktır..

Bütün bu söylenenlerin “gerçek” olup olmadığını biliyor muyuz.. Hayır, bilmiyoruz.. Kaldı ki, “bilmek” eylemi de bu alanın eylemi değil. Biz “Gayp Âlemi”ni bilmeyiz. İnanırız.. Bilmek “Şehâdet Âlemi”nin eylemidir. “Gayp Âlemi”ne inanırız..

Peki.. inanıyor muyuz.. Bu konuda formal mantık üzerinden dile getirilen çok ucuz bir açıklama kullanılır, anlatayım.

Evet.. bilmiyoruz. Bu durumda, yani bilmediğimize göre Gayp Âlemi “yoktur” demek de mantığa ters düşer, çünkü dersek, olmadığını biliyoruz durumu doğar. Çıkarıcı insan nefsi böyle durumlarda rizikoya girmez ve şayet varsa.. düşüncesi içinde eyleme geçer.. Anladınız..

Gerçekten ucuz bir mantık, ucuz bir davranış. Böyle düşünen insanın modern akli vardır ama.. insanı varlık olarak kavrayamamıştır, demek isterim.

Özetle, “bilmek” Şehâdet Âlemi’nin, “inanmak” ise Gayp Âlemi’nin karakteristik eylemidir. Bizler Ahiret Yaşamı’nı bilmeyiz, inanırız. Ahiret Yaşamı’na inananlar, Allah’ın bizleri dünyaya, ahirete hazırlanmamız için gönderdiğine de inanırlar ve bu hazırlığı yaparak yaşarlar. **Bizleri bilgiye ulaştıran tek yolun da okumak olduğu düşünülürse, sağlam/doğru olan davranış, ilk “söz”ü indiği biçimiyle [elbette Allah’ın Resûlum dediği Hz. Muhammed Mustafa’nın (s.a.v.) açıklamalarını da yanımıza alarak] okumak, farklı dillere nakiller sırasında nakledenin niyetine ya da ehil olma durumuna göre ortaya çıkan nakil yanlışlarının, sehven ve kasten yapılan bozmalarn, durumlara göre orijinal “söz”ü (- Kur’an’ı) yumuşatma ya da sertleştirme niyetlerinin okuma ve kavrama eyleminin önünde engel oluşturmalarına izin vermemektir. Yani.. “Söz”ü indiği orijinal dilinde okumak, en makbul, en doğru okuma biçimidir ve “söz”ün ne olduğunu bilmek, inanan - iman eden- için varoluşsal bir konudur.**

İşte Arapça’yı bunun için öğrenmemiz gerekiyor. Kendi yapmadığım bir şeyi, başkaları için “doğru” niyetine dile getirmiyorum. Kendimi de bunun için savunmam..

Çevremdeki insanlar benden daha akıllı değiller, ya da ben onlardan daha akıllı değilim; dünyayı yönetme hedefine kilitlenmiş A ya da B ideolojisinin peşine de takılmış değilim; ünlü - önemli ya da değerli kişilerin sözcülüğünü de yapmıyorum; sadece varlık âlemlerini, görünür bir sağlamlıkla algı düzleminde duran tüm felsefi düşünceleri, ki bunlar insanın kendini - varlığı ifade etmesi anlamındadır, ve kendimi ve kendim üzerinden insan denen canlıyı anlamaya çalışıyorum.. o kadar.

Bunu size de öneririm.. kendinizi kavrayabilerseniz.. ne yapmış ve ne yapmakta olduğunuzu da bilebileceksiniz.

İşte **bilmek** ve **inanmak** eylemleri de en iyi bu durumda kavranabilecektir.

Ve bunlarla birlikte Gayp ve Şehâdet Âlemleri de..

Bu iş Arapça’sız olmaz. Çünkü Kur’an’sız olmaz.